

JAN KOOPT EN VERLIEST EEN AUTO

Sommige plannen lopen heel anders dan je had verwacht. Soms door toeval of pech, soms door een stommiteit. Het plan van Jan, Bob en Arie om naar het zuiden van Frankrijk te rijden liep stuk door een trits magistrale misverstanden die te maken hadden met iemand die ze vertrouwden, FBI-agent Jack Masters.

De eerste tekenen van het volkomen uit de hand lopen van het plan deden zich voor bij Hazeldonk, de grensovergang tussen Breda en Antwerpen waar op de avond dat de jongens naar het zuiden wilden een politiecontrole werd gehouden.

Jan Prins zag de opgestoken hand van de motoragent het eerst en remde rustig af terwijl hij ‘niks aan de hand’ zei.

Bob Evers wreef hard over zijn ogen en kwam moeizaam overeind. ‘Ik dacht dat al de grenzen in Europa alleen nog maar op papier bestonden. Of heb ik iets gemist?’

‘Lukrake controles,’ zei Jan terwijl hij naar een plek laveerde die hem door een andere agent werd aangewezen. ‘Soms controleren ze op alles, soms alleen op rijbewijs en kenteken.’

Bob wees naar buiten. ‘Op een dag als deze en op deze tijd? Het zit tegen sneeuwen aan en donkerder kan het niet worden.’

‘Op alle dagen en op alle tijden,’ zei Jan kort. ‘Lukrake

controles zijn niet erg lukraak als je ze alleen uitvoert op warme zomeravonden tussen zeven en acht. We zijn zo weer weg. Pak de papieren alvast uit het dashboardkastje.’ Hij liet het raampje zakken en keek schuin naar de man die zich naast de auto had opgesteld.

‘Rijbewijs en kentekenbewijs, alstublieft,’ zei de man.

Jan stak een hand uit, wachtte tot Bob de papieren er op had gelegd en gaf ze door aan de agent.

Die bekeek het rijbewijs, bekeek Jan en knikte. Daarna bekeek hij het kentekenbewijs en liep hij om de auto heen.

‘Zou je denken dat de man niet eerder een Mitsubishi Outlander heeft gezien?’ vroeg Bob. ‘Hij kijkt of hij iets heeft gewonnen in de loterij.’

Jan zag het ook en hij voelde dat zijn nekharen rechtop gingen staan. ‘Zou er met deze auto ooit iets aan de hand zijn geweest?’

‘Wat zou dat kunnen zijn?’

Jan bewoog zich ongemakkelijk. ‘Ik zou het werkelijk niet weten. Ik heb ’m gekocht op het meest betrouwbare adres dat je je kunt voorstellen. Ik heb ’m op mijn naam laten zetten, ik heb een geldige verzekering en ik heb de belastingformaliteiten volgens het boekje afgewerkt.’

Achterin de auto klonk een diepe zucht die werd gevolgd door gepuf en gesteun. ‘Waarom rijden we niet?’ vroeg een slaperige stem.

‘Omdat we worden gecontroleerd, rooie. Blijf nou liggen en bemoei je nergens mee, we zijn zo weer weg.’

‘Zei je dat net ook niet tegen Bob?’

‘Dus je sliep niet echt, je deed maar alsof.’

‘Ik lag te liggen en een beetje te deinen. Prima vering, deze auto. Ik zag net één agent, maar nu zijn het er opeens vier. Je bent populairder dan ik dacht, Janneman Prins. Voor je het weet, zijn het er zes, of acht.’

‘Deze kijken anders knap dreigend,’ vulde Bob aan. ‘Weet je zeker dat alles in orde is?’

Jan gaf geen antwoord, maar keek met stijgende verbazing en een gevoel in zijn buik dat wees op toenemend onheil naar de mannen die zich bij de hoeken van de auto hadden opgesteld. ‘Heel zeker,’ zei hij zonder enige overtuiging.

Arie was op de achterbank blijven liggen, maar hij zag aankomen wat er stond te gebeuren en zei rustig, maar dwingend: ‘Jan, onthoud goed. Bob en ik zijn lifters die naar Antwerpen willen. Je hebt ons opgepikt in Rotterdam. Bob en ik weten niet beter of jij gaat naar Parijs waar je een afspraak hebt, iets over de bevrachting van schepen, daar weet je langzamerhand heel wat van. Bel mijn pa als dat nodig mocht zijn, maar kijk uit met zijn naam. Misschien willen ze onze paspoorten zien en te veel Roos op één avond is niet goed voor een agent.’

‘Waarom zou ...’ De stem van Jan stierf weg toen hij zag dat een gezicht voor het open raam verscheen. Het gezicht keek streng en de stem was bijpassend.

‘U bent meneer Prins?’

‘Jan Prins, ja.’

‘U hebt deze auto al lang?’

‘Een week.’ Jan dacht even na. ‘Acht dagen om precies te zijn.’

‘Maar de auto is wel van u?’

‘Dat zei ik net. Is er iets niet in orde?’

‘Stapt u maar even uit.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik het zeg.’

Tegen zo’n antwoord is geen kruid gewassen en dus stapte Jan uit, langzaam en met benen die zo stijf waren dat het leek of hij net een halve marathon had gelopen. Vijftien seconden later stond hij tussen twee agenten in en waren zijn handen achter zijn rug geboeid.

Hij zei opnieuw: ‘Waarom?’ maar dit keer klonk het aanzienlijk wanhopiger.

‘Omdat deze auto is gestolen,’ zei de agent. ‘Gestolen en omgekat zoals we dat noemen. Loopt u maar even mee, in dat busje daar mag u een verklaring afleggen.’ De agent wees naar de Outlander. ‘Die twee heren horen bij u?’

‘Nee,’ zei Jan en hij moest moeite doen om de opluchting uit zijn stem te houden. Slimme Arie, dacht hij, zonder hem hadden we nu alle drie een probleem gehad. ‘Ze stonden te liften bij Rotterdam. Willen naar Antwerpen.’ Hij bleef met een ruk staan en draaide zich half om. ‘Ik ken ze niet en ik wil dat ze mijn auto uit gaan. Mijn spullen liggen er in en ik heb geen reden ze te vertrouwen.’ Als Jan wist